

służb ustali Minister Komunikacji w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Kolejowych P.R.L.”;

4) § 15 skreśla się;

5) w § 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pracownicy uprawnieni do bezpłatnego umundurowania zachowują w razie zwolnienia ze służby z urzędu, z wyjątkiem zwolnienia dyscyplinarnego lub z winy pracownika, umundurowanie na własność, bez obowiązku jakiegokolwiek dopłaty. Uczeń, który ukończył naukę w szkole, zachowuje umundurowanie na własność.”;

6) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. 1. Obowiązek noszenia munduru w służbie z odpowiednimi dystynkcjami służbowymi mają pracownicy pełniący służbę na stanowiskach, których wykaz ustali Minister Komunikacji. Noszenie munduru w służbie przez pozostałych pracowników, jak również noszenie umundurowania poza służbą przez wszystkich pracowników uprawnionych do umundurowania, pozostawia się ich uznaniu.

2. Pracownicy nie mający obowiązku noszenia umundurowania w służbie otrzymują według własnego wyboru bądź umundurowanie gotowe, bądź kupon materiału z dodatkami krawieckimi lub ekwiwalent umundurowania w wysokości cen zakupu umundurowania gotowego.”;

7) w § 19 ust. 1 wyrazy „w § 1 oraz w § 14 ust. 8” zastępuje się wyrazami „w § 14 ust. 1 oraz w Centralnym Biurze Dokumentacji Technicznej Taboru Kolejowego”;

8) w § 20 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Dodatki, o których mowa w § 19, wypłaca się raz w roku, obliczając je od rocznego uposażenia zasadniczego, wynikającego z posiadanej grupy uposażenia.

2. W zakładach pracy, w których nie są stosowane grupy uposażenia, podstawę wymiaru dodatku za wysługę lat ustali Minister Komunikacji, dostosowując tę podstawę do uposażeń zasadniczych pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” na podobnych w zasadzie stanowiskach”.

§ 2. Pracownikom Ministerstwa Komunikacji, którzy przeszli do pracy w tym Ministerstwie z b. Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego, zalicza się do stażu pracy stanowiącego podstawę wymiaru dodatku za wysługę lat czas pracy w odpowiednich komórkach organizacyjnych b. Ministerstwa Transportu Drogowego i Lotniczego.

§ 3. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

336

ZARZĄDZENIE Nr 154 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 31 lipca 1958 r.

w sprawie wynagrodzenia sołtysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi.

Na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1958 r. w sprawie zasad i trybu wyborów, zakresu działania oraz praw i obowiązków sołtysa (Dz. U. Nr 15, poz. 67 i Nr 48, poz. 237) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wynagrodzenie sołtysów z tytułu inkasa podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi — z wyjątkiem należności z tytułu funduszu gromadzkiego — nie może przekroczyć średnio:

- 1) w województwach: bydgoskim, gdańskim, katowickim, krakowskim, opolskim, poznańskim i rzeszowskim — 1,5‰,
- 2) w województwach: łódzkim, lubelskim, wrocławskim i zielonogórskim — 2‰,
- 3) w województwach: kieleckim, olsztyńskim, szczecińskim i warszawskim — 2,5‰,
- 4) w województwach: białostockim i koszalińskim — 3‰

— zainkasowanych przez sołtysów kwot objętych inkasem oraz bezpośrednich dobrowolnych wpłat z terenu wsi z tytułu podatku gruntowego, Państwowego Funduszu Ziemi, składki na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe oraz równoważnika pieniężnego za nie wykonane dostawy obowiązkowe.

2. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej określa średni procent wynagrodzenia sołtysów dla poszczególnego powiatu w ten sposób, aby średni procent wynagrodzenia sołtysów dla wszystkich powiatów województwa nie przekroczył średniej granicy wynagrodzenia ustalonego w ust. 1.

3. Prezydium powiatowej rady narodowej określa procent wynagrodzenia dla poszczególnego sołtysa w ten sposób, aby średni procent wynagrodzenia dla wszystkich sołtysów w powiecie nie przekroczył średniej granicy wynagrodzenia, ustalonego dla powiatu przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

4. Wysokość wynagrodzenia sołtysów z tytułu inkasa należności funduszu gromadzkiego określają gromadzkie rady narodowe. Górna granica tego wynagrodzenia nie może przekroczyć 3‰ wpłacanych kwot.

§ 2. Obliczenia wynagrodzenia sołtysa z tytułu inkasa dokonuje się raz w miesiącu na podstawie:

- 1) dowodów wpłat zainkasowanych przez sołtysów kwot,
- 2) danych o wpłatach z tytułu podatku gruntowego, Państwowego Funduszu Ziemi, składki na rzecz Państwowego Zakładu Ubezpieczeń za obowiązkowe ubezpieczenia majątkowe oraz równoważnika pieniężnego za nie wykonane dostawy obowiązkowe, dokonanych z terenu wsi bezpośrednio przez dłużników do kasy gromadzkiej rady narodowej lub wydziału finansowego prezydium powiatowej rady narodowej albo inspektoratu powiatowego Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

§ 3. Sołtys, który przed wybraniem go na stanowisko był inkasentem podatkowym, jest obowiązany w okresie wypowiedzenia umowy o pracę w charakterze inkasenta nadal pełnić czynności dotychczasowe nie tylko na terenie swej wsi, ale także w pozostałych wsiach należących do gromady — do czasu rozpoczęcia w tych wsiach inkasa przez soł-

tysów. Otrzymuje on w okresie wypowiedzenia wynagrodzenie według zasad określonych w § 1 oraz różnicę między dotychczasowym średnim wynagrodzeniem a wynagrodzeniem soltysa z tytułu inkasa.

§ 4. Traci moc zarządzenie nr 89 Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 maja 1958 r. w sprawie wynagrodzenia sol-

tysów za inkaso podatków i innych należności finansowych od mieszkańców wsi (Monitor Polski Nr 34, poz. 192).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

337

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 30 czerwca 1958 r.

w sprawie zasad koordynacji oraz uzgadniania programów i lokalizacji budownictwa zakładowych domów mieszkalnych z właściwymi organami rad narodowych i obowiązku uzgadniania z nimi przydziałów mieszkaniowych oraz ustalania wysokości wkładu własnego w zakładowych domach mieszkalnych.

Na podstawie §§ 7 i 11 ust. 2 uchwały nr 64 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie budownictwa zakładowych domów mieszkalnych i zarządzania nimi (Monitor Polski Nr 26, poz. 155) ustala się następujące zasady programowania, lokalizacji oraz określania wysokości wkładu własnego użytkowników tego budownictwa:

§ 1. 1. Przy ustalaniu programu budownictwa zakładowych domów mieszkalnych obowiązują normatywy przestrzenne i wyposażeniowe projektowania dla budownictwa mieszkaniowego wprowadzone uchwałą nr 70 Prezydium Rządu z dnia 6 lutego 1954 r. w sprawie zatwierdzania normatywów projektowania dla budownictwa mieszkaniowego (Monitor Polski z 1954 r. Nr 120, poz. 1688 oraz z 1958 r. Nr 41, poz. 237).

2. Zezwala się na odstępstwa od stosowania wymienionego normatywu w zakresie układu struktury mieszkaniowej, która każdorazowo może być dostosowana do potrzeb mieszkaniowych zakładu produkcyjnego pod warunkiem zachowania przy zakwaterowaniu norm obowiązujących w tym zakresie. Odstępstwa od normatywnej struktury mieszkaniowej zatwierdza prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

§ 2. Przy ustalaniu programu urządzeń socjalno-usługowych obowiązują normatywy zawarte w zarządzeniu nr 76 Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 25 marca 1956 r. w sprawie opracowywania szczegółowych projektów urbanistycznych zespołów mieszkaniowych.

§ 3. Program budownictwa mieszkaniowego i urządzeń socjalno-usługowych z tym budownictwem związanych inwestor określa w założeniach projektowych inwestycji, które uzgadnia następnie przed zatwierdzeniem z właściwym prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa); ustosunkowanie się prezydium do założeń projektowych inwestycji powinno nastąpić najpóźniej w ciągu miesiąca.

§ 4. Lokalizację budownictwa zakładowych domów mieszkalnych przygotowuje inwestor i uzyskuje zatwierdzenie zgodnie z przepisami o lokalizacji inwestycji zawartymi w zarządzeniu Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lipca 1957 r. (Monitor Polski Nr 67, poz. 408).

§ 5. Budownictwo zakładowych domów mieszkalnych należy lokalizować w miarę możliwości w obrębie istniejących miast i osiedli i dążyć do łączenia budynków w większe

zespoły mieszkaniowe oraz wykorzystania istniejącego uzbrojenia terenu; należy nadto uwzględniać istniejące możliwości komunikacyjne.

§ 6. Budownictwo zakładowych domów mieszkalnych realizowane dla potrzeb zakładów o produkcji szkodliwej dla zdrowia lub uciążliwej dla otoczenia, z wyjątkiem budownictwa dla załóg awaryjnych lub o charakterze podobnym, wymienionym w § 2 pkt 2 i 3 uchwały nr 64 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie budownictwa zakładowych domów mieszkalnych i zarządzania nimi (Monitor Polski Nr 26 poz. 155), należy lokalizować poza strefą ochronną przewidzianą dla danego zakładu produkcyjnego. W tych przypadkach należy uzyskać opinię właściwej stacji sanitarno-epidemiologicznej co do warunków zdrowotnych proponowanej lokalizacji.

§ 7. 1. Jeżeli zakład pracy nie posiada odpowiedniej własnej komórki inwestycyjnej, może powierzać realizację budownictwa zakładowych domów mieszkalnych wyspecjalizowanemu inwestorowi zastępczemu, tj. dyrekcji budowy osiedli robotniczych. Zasady powierzania inwestycji zawarte są w zarządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej nr 33 z dnia 5 kwietnia 1958 r. o wytycznych w sprawie zawierania umów powierniczych.

2. W każdym razie należy w celu koordynacji powierzać realizację budownictwa dyrekcji budowy osiedli robotniczych, gdy na jednym terenie prowadzi budowę kilku inwestorów.

§ 8. Spory wynikające z negatywnego ustosunkowania się prezydium rady narodowej do lokalizacji budownictwa zakładowych domów mieszkalnych i urządzeń socjalno-usługowych rozstrzyga Prezes Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury, a w odniesieniu do ustalenia programu tego budownictwa — Minister Gospodarki Komunalnej w każdym przypadku w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 9. 1. Przy ustalaniu wysokości wkładu mieszkaniowego w granicach określonych w § 11 uchwały nr 64 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. wymienionej w § 6 rada zakładowa bierze pod uwagę:

- 1) sytuację materialną, warunki rodzinne, przydatność zawodową i postawę moralną pracownika ubiegającego się o przydział mieszkania oraz
- 2) zbiorowy interes załogi zakładu, wyrażający się w konieczności stałego powiększania środków zakładowego funduszu mieszkaniowego w celu rozszerzenia budowy mieszkań dla członków załogi.